

Arrest

nr. 348 535 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van “*Palestina afkomstig*” te zijn, op 9 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 april 2026.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn uit Palestina, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU- lidstaat)” van 26 juni 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 26 februari 2024 de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat aan haar een verblijfsvergunning afgegeven werd die nog geldig is tot en met 25 februari 2027 en een reisdocument dat geldig is tot 3 april 2029 (AD, landeninformatie, aanvraag derde landen).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Beide partijen werden op grond van artikel 39/62 van de vreemdelingenwet gevraagd door de Raad om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland. Beide partijen hebben naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland neergelegd.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij

de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetwijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5. Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekende partij geeft tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat zij toen zij veertien jaar was, drie kogels in haar rechterarm gekregen zou hebben. Hierdoor is deze arm korter en zou zij naar eigen zeggen voor "47%" mindervalide zijn (NPO, p. 4). Dat zij 47% mindervalide is een loutere bewering die niet wordt gestaafd door documenten. Bovendien verklaarde zij zelf dat zij in het dagelijks leven amper problemen ondervindt van haar arm. Zij werkt voltijds in België en zij is volledig zelfstandig (NPO, p. 5). In België zag zij éénmalig een dokter (NPO, p. 4). Voorts verklaarde zij zich goed te voelen (NPO, p. 2). De medische documenten die zij voorlegt, waarvan het meeste recente dateert van augustus 2024, tonen aan dat zij een medisch probleem heeft gehad aan haar arm en dat zij zich heeft aangeboden in een Belgisch ziekenhuis. Er kan evenwel niet uit afgeleid worden dat zij omwille van de problemen aan haar arm niet zelfstandig zou kunnen functioneren of dat zij mindervalide is. Er liggen ook geen stukken voor waaruit kan blijken dat zij hiervoor actueel in behandeling is (AD, documenten, stuk 7). In de aanvullende nota wijst verzoekende partij er voorts nog op dat Palestijnen een sociale groep zijn met een bijzondere kwetsbaarheid en verwijst in dit kader naar een verslag van Ulyse, dat echter niet bijgevoegd wordt. Hoewel kan aangenomen worden dat de huidige situatie in Gaza waar mogelijk nog familie, vrienden en kennissen van haar (in erbarmelijke omstandigheden) verblijven een invloed heeft op het mentaal welzijn van verzoekende partij, volstaat het benadrukken van de huidige (oorlogs)situatie in Gaza niet om aan te tonen dat deze situatie dusdanige gevolgen heeft voor haar psychisch welzijn of dat zij hierdoor dermate beïnvloed wordt dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden die verbonden zijn aan haar status toegekend in Griekenland of dat deze situatie als dusdanig belangrijke gevolgen zou hebben voor haar zelfstandig functioneren. Dit blijkt nergens concreet uit en wordt niet op overtuigende wijze aangetoond. Verzoekende partij toont niet concreet aan dat zij actueel kampt met psychologische of medische problemen of andere elementen die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Verzoekende partij zet nergens concreet uiteen in welke mate haar gezondheidstoestand of andere specifieke elementen haar belet om haar rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze medische problemen zou zijn op haar mogelijkheden om haar rechten in Griekenland uit te oefenen.

Er blijkt niet dat verzoekende partij nood heeft aan een medische of psychologische behandeling die in Griekenland niet voorhanden zal zijn en dus ook niet dat een (tijdelijke) onderbreking van deze zorg een nefaste invloed zal hebben op de zelfredzaamheid van de verzoekende partij om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij worden vastgesteld die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico bestaat dat zij zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. De verzoekende partij brengt wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Zoals reeds aangehaald blijkt uit het administratief dossier dat aan verzoekende partij in Griekenland op 26 februari 2024 de vluchtelingenstatus toegekend werd (AD, landeninformatie, aanvraag derde landen). Er zijn geen gegevens waaruit blijkt dat verzoekende partij deze beschermingsstatus niet meer zou genieten. De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale beschermingsstatus in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet rust bij de commissaris-generaal. Eens hieraan is voldaan, wat in casu het geval is, komt het toe aan de verzoekende partij die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekende partij levert dit bewijs niet door in het verzoekschrift louter in twijfel te trekken dat er nog sprake zou zijn van bescherming.

Verder dient er een onderscheid gemaakt te worden tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis. De artikelen 13 en 18 richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), hebben betrekking op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn regelt de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels. Waar de verblijfstitels uitgereikt op grond van deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België het geval is), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Uit het administratief dossier blijkt dat de Griekse verblijfsvergunning (ADET) van de verzoekende partij nog geldig is tot en met 25 februari 2027 (AD, landeninformatie, 'aanvraag derde landen'). Uit de algemene informatie die voorligt, blijkt dat verblijfsvergunningen voor personen met de vluchtelingenstatus drie jaar geldig zijn (AIDA, "Country Report Greece. Update 2024", september 2025, p. 235). Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij op heden nog over haar originele ADET en Grieks paspoort beschikt (NPO, p. 6). Zij kan in het verzoekschrift dus niet dienstig verwijzen naar de moeilijkheden die er zouden bestaan bij het aanvragen of vernieuwen van een Griekse verblijfsvergunning of het aanvragen van een duplicaat.

7. Het komt aan de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit de verklaringen en handelwijze van verzoekende partij. Zo blijkt vooreerst dat zij slechts enkele maanden na het verkrijgen van haar Griekse documenten, doorgereisd is naar België. Het is voor verzoekende partij op basis van dit eerder kortstondig verblijf na het verkrijgen van haar beschermingsstatus en Griekse documenten, niet mogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland. Uit haar verklaringen blijkt bovendien dat zij als statushouder huisvesting en legaal werk vond en er kan niet blijken dat zij zich als statushouder in Griekenland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie bevond. Zij verklaarde dat het niet evident was om in Griekenland werk te vinden (NPO, p. 8-11) maar zij wist via een hulporganisatie redelijk snel verschillende jobs te bemachtigen, waaronder in de olijvenpluk, in een fabriek en in de bouwsector. Door diverse omstandigheden - de afstand, moeilijke uren, de aard van het werk- slaagde verzoekende partij er niet in om een job lang vast te houden, maar in de korte periode van vier maanden dat zij zich op het Griekse vasteland bevond, had zij voor het grootste deel van de tijd wel degelijk een inkomen. Dit betroffen echter vooral jobs in het zwart omdat

verzoekende partij nog niet over al haar benodigde documenten beschikte. Zo kreeg zij ook de mogelijkheid om legaal in een bakkerij te werken, maar kon zij dat op dat ogenblik nog niet doen omdat zij nog niet over de benodigde documenten beschikte (NPO, p. 10). Verzoekende partij slaagde er evenwel ook in om legaal te werken in Griekenland nadat zij alle nodige documenten in orde had gebracht. Uit algemene informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. Het fiscaal registratienummer is nodig om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt, voor het openen van een bankrekening en het huren van een woning ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21). Verzoekende partij, die haar verzoek om internationale bescherming in Griekenland indiende op 13 december 2023 en dus na 31 december 2020 bevestigt dat zij een AFM had. Zij verklaart ook dat zij erin geslaagd was om een AMKA aan te vragen en dat het in orde was maar dat zij deze niet is gaan afhalen (NPO, p. 11). In elk geval was verzoekende partij in staat na het bekomen van haar ADET en AFM om op legale wijze te werken in Griekenland. Zij verklaart immers dat zij op het einde van haar verblijf in Griekenland legaal werk gevonden heeft in een sushizaak (NPO, p. 11).

Verder is verzoekende partij nooit dakloos geweest in Griekenland. Zij verbleef eerst in een opvangcentrum, daarna woonde zij in een huurhuis voor vluchtelingen in Thessaloniki (waarbij zij deels werkte voor de huisbaas) en in de laatste periode van haar verblijf huurde zij een appartement met nog enkele andere Palestijnen (NPO, p. 8-11). Uit al het voorgaande kan dan ook niet afgeleid worden dat verzoekende partij in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming geen toegang had tot de arbeids- en huisvestingsmarkt. Verder blijkt ook dat verzoekende partij toegang had tot medische zorgen in Griekenland. Nadat zij gewond raakte bij een incident met haar werkgever, werd zij verzorgd in het ziekenhuis en werden er foto's genomen van haar wonden. Twee dagen later ging zij naar Artsen Zonder Grenzen om haar wonden te laten verzorgen en medicatie te krijgen en zij is antibiotica en pijnstillers gaan kopen (NPO, p. 8). De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate zij nood heeft aan medische en/of psychologische opvolging, zij hiervan verstoken zal blijven en zij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging. De verzoekende partij toont immers niet aan dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid. Zij maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden of dat dit het geval zal zijn in geval van terugkeer. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Waar verzoekende partij in het verzoekschrift aanhaalt dat een AMKA niet enkel gedeactiveerd wordt wanneer een ADET vervalt, maar ook wanneer het wettelijk verblijf in Griekenland onderbroken wordt, dient opgemerkt te worden dat dit inderdaad voorzien wordt in de AMKA-verordening, maar dat verzoekende partij niet concreet aantoont dat het voor haar bij een terugkeer naar Griekenland onmogelijk zou zijn om haar AMKA af te halen en te heractiveren indien nodig.

Verzoekende partij kan immers voldoende zelfredzaam worden geacht om de moeilijkheden waarmee zij als statushouder met een ADET geldig tot 25 februari 2027 en een AFM die niet voor die datum gedeactiveerd wordt kan geconfronteerd worden, het hoofd te bieden zonder dat zij in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomt. Naast het feit dat zij geen bijzondere kwetsbaarheid aannemelijk maakt die een invloed heeft op haar zelfstandig functioneren, blijkt uit haar verklaringen immers dat zij in staat was om huisvesting en (legaal) werk te vinden en in haar levensonderhoud te voorzien en dat zij ook in België werkt.

Het gegeven dat de verzoekende partij bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, volstaat niet om te besluiten dat zij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten haar wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van de verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die ze er nog

verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid was om huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Uit haar verklaringen blijkt immers het tegendeel.

Met betrekking tot de door verzoekende partij aangehaalde problemen met een werkgever en de disproportionele controles door de politie en een incident met een politieman, kan slechts worden vastgesteld dat, hoewel betreurenswaardig, verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat hij omwille van deze gebeurtenissen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie is beland of dreigt te belanden in geval van terugkeer als statushouder met een geldige ADET. Hij maakt verder ook niet aannemelijk dat hij tegen dergelijke handelingen als statushouder geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de bevoegde autoriteiten in Griekenland, waar hij internationale bescherming geniet.

Verzoekende partij verwijst in haar aanvullende nota nog naar en citeert uit algemene informatie inzake de situatie in Griekenland voor begunstigden van internationale bescherming. Als bijlage bij haar aanvullende nota voegt zij een schrijven d.d. 19 november 2025 opgesteld door een tiental afgevaardigden van Griekse organisaties die bijstand verlenen aan vluchtelingen of op dat terrein werkzaam zijn, gericht aan het CGVS, waarin gesteld wordt dat de informatie in voormelde "COI FOCUS GRECE Aide aux migrants" van 25 juli 2025 niet (langer) correct is en dat hierdoor een verkeerd beeld gegeven wordt van de actuele situatie in Griekenland voor begunstigden van internationale bescherming. De Raad stelt evenwel vast dat er in de bestreden beslissing niet verwezen wordt naar dit rapport en dit heden ook niet voorligt.

Verder dient er opgemerkt te worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtsorde geen precedentswaarde hebben waardoor ze in het verzoekschrift niet dienstig kan verwijzen naar voorgaande arresten van de Raad en internationale rechtspraak.

Een algemene verwijzing, naar algemene landeninformatie over de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient concreet te worden aangetoond, en verzoekende partij slaagt hier niet in.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Waar verzoekende partij naar voor brengt in het verzoekschrift dat ze geen bescherming geniet tegen refoulement in Griekenland, dient erop gewezen dat zij niet aantoont dat ze op heden niet meer over een internationale beschermingsstatus beschikt in Griekenland en ook niet aantoont dat de bescherming daar niet effectief is. Ze brengt geen elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat ze bij een terugkeer naar Griekenland geen bescherming zou genieten tegen refoulement en teruggestuurd zou worden naar haar regio van herkomst.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet concreet aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

8. Verzoekende partij klaagt aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde beslissingstermijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd en dat nergens wordt uiteengezet waarom deze termijn niet werd gerespecteerd. Deze termijn van vijftien dagen is echter een termijn van orde. De Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn worden afgeleid dat het verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoekende partij lijkt te suggereren in het verzoekschrift. Het overschrijden van deze termijn brengt geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Verzoekende partij maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijneis, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dan ook niet aannemelijk.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is.

De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op landeninformatie inzake de situatie van begunstigten van internationale bescherming in de EU-lidstaat waar verzoekende partij internationale bescherming geniet en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

10. Aangezien verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is haar verwijzing in de aanvullende nota naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza niet dienstig. In casu ligt er immers geen ontvankelijk beschermingsverzoek voor zodat er geen verder onderzoek nodig is.

11. De verzoekende partij lijkt geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er lijken geen feiten of elementen aangetoond te worden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek lijkt dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 28 mei 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1855 legt de eed af en tolkt Arabisch

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

De advocaat van verzoeker bevestigt dat er eerder al een aanvullende nota werd neergelegd.

Volgens de advocaat van verzoeker is er sprake van psychologische ongeschiktheid en vloeit zijn kwetsbaarheid voort de combinatie van zijn herkomst, de context van oorlog in Gaza, het ontbreken van ondersteuning in Griekenland en de fysieke beperking aan zijn arm. Deze elementen vergroten het risico om zonder toegang tot basisrechten te vallen in Griekenland.

Verzoeker heeft 3 kogels in zijn arm gekregen. Zijn arm is korter en er werden medische documenten neergelegd die dat bevestigen. Verzoeker werkt hier in België, maar dit sluit niet uit dat deze beperking zijn zelfredzaamheid in Griekenland zal aantasten.

Verzoeker is erkend in Griekenland en zijn documenten zijn nog geldig tot begin 2027. Dit bewijst hoogstens dat het een formeel statuut is, maar toont niet aan dat hij echt toegang zal hebben tot huisvesting, werk en medische zorgen. De bescherming in Griekenland is niet effectief.

Verzoeker verklaart dat hij 14 jaar was toen hij in Gaza geraakt werd door drie kogels. Sindsdien is zijn gezondheid slechter geworden. Hij heeft veel geleden en op latere leeftijd heeft hij besloten om Gaza te verlaten richting Griekenland, via Turkije. Bij aankomst in Griekenland werd hij hard aangepakt en in een opvangcentrum gezet gedurende 6 maanden. Hij heeft geprobeerd om werk te zoeken en heeft met veel moeite werk gevonden bij een Grieks persoon. Hij heeft bij hem tijdje gewerkt en toen hij om zijn loon vroeg, werd hij mishandeld door hem en geslagen met een ijzeren staaf op zijn hoofd en oog. Hij werd naar het ziekenhuis gebracht en daarna heeft hij aangifte gedaan bij de politie tegen deze man, en er zijn ook medische rapporten betreffende dit incident, maar de politie heeft niets voor hem gedaan. Integendeel, ze hebben hem gewaarschuwd dat hij deze persoon niet mocht lastigvallen en dat hij niet in de buurt van deze persoon mocht komen. Hij mocht het opvangcentrum niet meer verlaten. Later toen hij erkend werd en het opvangcentrum mocht verlaten is hij naar Thessaloniki gegaan en heeft hij daar werk gezocht. Hij moest zwaar werk doen voor 3,5 euro per uur. Dit werk was ook veel te ver van zijn verblijfplaats. Hij had een verblijfplaats bij iemand gevonden na heel lang zoeken mocht bij deze persoon gratis verblijven als hij ervoor zorgde dat hij meer klanten kreeg om er te verblijven. Het was echter heel moeilijk om te blijven in deze situatie en daarom heeft verzoeker besloten om Griekenland te verlaten en naar België te komen. Voor zijn vertrek uit Griekenland had een kennis van hem gevraagd om naar een eiland te komen want daar zou werk voor hem zijn maar helaas bij aankomst nam hij zijn telefoon niet meer op. Daarna is verzoeker naar Thessaloniki gegaan. Verzoeker voegt eraan toe dat hij in België in een bedrijf in Lommel, een kaasfabriek, werkt. Hij heeft een waarborg moeten betalen om een huis te kunnen huren in Lommel. Helaas moet hij dit huis verlaten, maar hij krijgt zijn geld niet terug en daarom wacht hij op de beslissing van de Raad. Als hij een negatieve beslissing krijgt dan krijgt hij zijn geld niet terug. Hij is verantwoordelijk voor zijn gezin in Gaza en ook voor het gezin van zijn broer die overleden is in de oorlog in Gaza.”

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie en de aanvullende nota die zij op 27 mei 2026 overmaakte, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 28 april 2026.

5.1. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de door de verzoekende partij door middel van haar aanvullende nota bijgebrachte informatie inzake de situatie van statushouders in Griekenland, geen ander licht werpt op de conclusie in punt 3 van deze beschikking wat betreft de beoordeling van de algemene situatie van statushouders in Griekenland:

“Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkendiensten in de

publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende sociaalezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precare omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precare situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetwijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen."

De rapporten AIDA, "Country Report Greece", September 2025, RSA, "Recognised Refugees 2025, Access to documents and socio-economic rights", 7 april 2025 en RSA, "No Support for Refugees Returned to Greece", 20 maart 2025 waarnaar wordt verwezen in de aanvullende nota van verzoekende partij van 27 mei 2026, werden al bijgebracht in een voorgaande aanvullende nota en werden door de Raad in overweging genomen bij het opstellen van de beschikking. Ook de brief van Griekse NGO's van 19 november 2025 waarnaar verwezen wordt in deze aanvullende nota, waarin commentaar gegeven wordt op de informatie in het rapport "COI FOCUS GRECE Aide aux migrants" van 25 juli 2025, deze informatie zou niet (langer) correct zijn waardoor een verkeerd beeld gegeven wordt van de actuele situatie in Griekenland voor begunstigten van internationale bescherming, lag reeds voor bij het opstellen van de beschikking.

Ook de verwijzingen in de aanvullende nota van de verzoekende partij naar andere rapporten, die nog niet voorlagen bij het opstellen van de beschikking, en naar de bijgebrachte brief van RSA van 16 januari 2026 inzake vereisten wat betreft de toegang tot werk en gezondheidszorg en de brief van de Europese Commissie van 4 december 2023, zijn niet van aard de beoordeling van de Raad in de beschikking van 28 april 2026 van de algemene situatie van statushouders in Griekenland om te buigen. Zij illustreren verder de evolutie naar toenemende bureaucratische complexiteit voor statushouders in Griekenland en de precare leefomstandigheden waarmee statushouders als gevolg van deze complexiteit en administratieve obstakels kunnen belanden, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat alle statushouders in Griekenland a priori reëel risico lopen om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat een diepgaande individuele beoordeling niet langer noodzakelijk zou zijn. Verder blijkt uit het rapport van RSA van 23 maart 2026 dat de wachttijden voor het verlengen van een ADET nog steeds aanzienlijk kunnen zijn en dat het aantal hangende aanvragen stijgt, maar hieruit kan als dusdanig niet worden afgeleid dat bovenstaande beoordeling van de algemene situatie voor statushouders in Griekenland niet langer correct zou zijn.

Bovendien tracht verzoekende partij met de brief van RSA van 16 januari 2026 haar standpunt te staven dat toegang tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg voor statushouders een actieve AMKA veronderstelt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat, wat de toegang tot gezondheidszorg die geen spoedeisende medische hulp betreft, uit de beschikbare landeninformatie waarop de beschikking is gebaseerd is gebleken dat de activering van de AMKA noodzakelijk is voor statushouders om toegang te krijgen tot gezondheidszorg en dat voor statushouders zonder AMKA of actieve AMKA enkel toegang tot spoedeisende medische hulp en medicatie gegarandeerd is en dat ook psychologische of psychiatrische hulp deels gedekt is. Volgens de brief van RSA van 16 januari 2026 met betrekking tot de omzendbrief van 3 november 2025, biedt deze omzendbrief, volgens dewelke statushouders zonder actieve AMKA toch toegang zouden krijgen tot gezondheidszorg op voorwaarde dat zij een certificaat van opschorting van een verwijderingsbesluit kunnen voorleggen, geen soelaas voor het gebrek aan toegang tot gezondheidszorg die geen spoedeisende hulp of medicatie is voor statushouders zonder AMKA of actieve AMKA. De brief illustreert aan de hand van een casus dat in de praktijk statushouders geen certificaat van de opschorting van een verwijderingsbesluit bij de politie kunnen bekomen omdat zij legaal op het grondgebied verblijven. In de beschikking werd evenwel vastgesteld dat bij verzoekende partij geen sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid omwille van actuele ernstige medische of psychologische problemen die specifieke opvolging behoeven. Verder doet deze informatie ook geen afbreuk aan het feit dat statushouders zonder AMKA of actieve AMKA wel toegang hebben tot spoedeisende hulp en medicatie.

Waar volgens de door verzoekende partij voorgelegde informatie een actieve AMKA nodig zou zijn om een AMA te bekomen, wat dan weer nodig is om voor het eerst tewerkgesteld te worden, dient ten overvloede te worden vastgesteld dat deze brief van de Commissie dateert van 4 december 2023 en dus voor de nieuwe AMKA-verordening van 23 december 2023 die in werking trad op 1 april 2024. De Raad wijst erop dat in het recentere Verslag Feitenonderzoek statushouders Griekenland van september 2024 wordt gesteld dat statushouders voor het dagelijks leven en werk een AMA (National Insurance Number) nodig hebben naast een verblijfsvergunning (ADET), een fiscaal nummer (AFM), een sociaal zekerheidsnummer (AMKA) en een bankrekening. Verder wordt gesteld dat een AMA vereist is indien de statushouder voor het eerst gaat werken, en dat de statushouder deze ontvangt na registratie bij het register van *Insured Persons of the National Social Security Fund* (ΕΦΚΑ / EFKA). Een afspraak bij een EFKA-afdeling kan telefonisch of per mail gemaakt worden en bij de aanvraag voor een AMA zijn volgende documenten nodig: Verblijfsvergunning; Werkgeversverklaring (formulier E3); AFM; AMKA; Adresbewijs; Bankrekeningnummer (Verslag Feitenonderzoek, p. 38). Refugee Info stelt dat statushouders voor hun AMA naar het dichtstbijzijnde EFKA kantoor moeten gaan en volgende documenten voorleggen: *“your registration card or your residence permit (and passport, if you have one); A copy of your AMKA document; Your AFM (tax number); Your employer’s letter for a job offer («βεβαίωση πρόσληψης») (solemn declaration, officially certified online or at any KEP that will state the date of your hiring; Proof of address (this is needed for the EFKA officer to check if you have gone to the competent EFKA office); Your IBAN”*. Beide bronnen die dateren van na de brief van de Commissie verwijzen bijgevolg naar een AMKA en niet naar een actieve AMKA als één van de voor te leggen documenten voor het bekomen van een AMA. Verder dient te worden benadrukt dat uit de beschikbare landeninformatie ook blijkt dat een AMA enkel vereist is bij een eerste tewerkstelling en dat de AMKA na registratie van het eigenlijke arbeidscontract geactiveerd wordt. Waar in de brief van RSA verwezen wordt naar obstakels en problemen met betrekking tot de toegang tot e-EFKA's vermeld in de brief van de Europese Commissie van december 2023, stelt de Raad vast dat in de recente bronnen geen melding wordt gemaakt van dergelijke problemen en dat verzoeker geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat deze problemen in 2026 nog actueel zouden zijn.

5.2. In de beschikking van 28 april 2026 wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat ze niet aantoonbaar dat ze persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt.

Deze beoordeling is gebaseerd op de volgende vaststellingen: (i) de verzoekende partij heeft geen bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de Europese rechtspraak, (ii) haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot en met 25 februari 2027, (iii) er kan niet blijken dat zij de intentie had om een duurzaam bestaan uit te bouwen in Griekenland aangezien zij slechts enkele maanden als begunstigde van internationale bescherming met de juiste documenten in Griekenland heeft doorgebracht en (iv) ze erin slaagde om huisvesting en legaal werk te vinden in Griekenland.

5.2.1. In de hierboven vermelde beschikking werd gesteld dat bij verzoekende partij geen sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak omdat uit haar verklaringen immers niet kan blijken dat ze ernstige medische of psychologische problemen heeft die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden.

Ter terechtzitting stelt de advocaat van verzoekende partij dat er sprake zou zijn van psychologische ongeschiktheid. Daarnaast zou haar kwetsbaarheid ook voortvloeien uit de combinatie van haar herkomst, de context van oorlog in Gaza, het ontbreken van ondersteuning in Griekenland en de fysieke beperking aan

haar arm. Deze elementen vergroten volgens haar het risico om zonder toegang tot basisrechten te vallen in Griekenland. Zij herhaalt dat verzoekende partij drie kogels in haar arm gekregen heeft, dat haar ene arm korter is en dat er medische documenten neergelegd werden die dat bevestigen. Het feit dat verzoekende partij hier in België werkt, sluit volgens haar niet uit dat deze beperking haar zelfredzaamheid in Griekenland zal aantasten.

Er dient echter opgemerkt te worden dat dit een loutere herhaling is van de door verzoekende partij reeds afgelegde verklaringen. Er wordt door de Raad niet ontkend dat zij drie kogels in haar arm kreeg en dat haar ene arm korter is. Verzoekende partij legde ter ondersteuning hiervan inderdaad medische documenten neer. Hierover werd in de beschikking evenwel het volgende geargumenteed:

“Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekende partij geeft tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat zij toen zij veertien jaar was, drie kogels in haar rechterarm gekregen zou hebben. Hierdoor is deze arm korter en zou zij naar eigen zeggen voor “47%” mindervalide zijn (NPO, p. 4). Dat zij 47% mindervalide is een loutere bewering die niet wordt gestaafd door documenten. Bovendien verklaarde zij zelf dat zij in het dagelijks leven amper problemen ondervindt van haar arm. Zij werkt voltijds in België en zij is volledig zelfstandig (NPO, p. 5). In België zag zij éénmalig een dokter (NPO, p. 4). Voorts verklaarde zij zich goed te voelen (NPO, p. 2). De medische documenten die zij voorlegt, waarvan het meeste recente dateert van augustus 2024, tonen aan dat zij een medisch probleem heeft gehad aan haar arm en dat zij zich heeft aangeboden in een Belgisch ziekenhuis. Er kan evenwel niet uit afgeleid worden dat zij omwille van de problemen aan haar arm niet zelfstandig zou kunnen functioneren of dat zij mindervalide is. Er liggen ook geen stukken voor waaruit kan blijken dat zij hiervoor actueel in behandeling is (AD, documenten, stuk 7).”

Verzoekende partij kan deze motivering niet ombuigen met haar verklaringen ter terechtzitting die slechts een herhaling zijn van wat eerder verklaarde bij het CGVS. Zij legt ook geen bijkomende medische documenten neer waaruit een arbeidsongeschiktheid of verminderde validiteit zou blijken. Uit niets blijkt ook concreet dat haar gezondheid sindsdien slechter geworden is, zoals zij ter terechtzitting verklaart.

Ook de verklaarde psychologische ongeschiktheid wordt door verzoekende partij niet concreet aannemelijk gemaakt. Haar herkomst en de context van de oorlog in Gaza werd in de beschikking ook reeds in aanmerking genomen en hoewel er aangenomen kan worden dat de huidige situatie in Gaza waar mogelijk nog familie, vrienden en kennissen van haar (in erbarmelijke omstandigheden) verblijven een invloed heeft op het mentaal welzijn van verzoekende partij, volstaat het benadrukken van de huidige (oorlogs)situatie in Gaza niet om aan te tonen dat deze situatie dusdanige gevolgen heeft voor haar psychisch welzijn of dat zij hierdoor dermate beïnvloed wordt dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden die verbonden zijn aan haar status toegekend in Griekenland of dat deze situatie als dusdanig belangrijke gevolgen zou hebben voor haar zelfstandig functioneren. Dit blijkt nergens concreet uit en wordt niet op overtuigende wijze aangetoond.

Er kan uit haar verklaringen ter terechtzitting dan ook niet worden afgeleid dat zij kampt met psychologische, medische of andere problemen die belangrijke negatieve gevolgen voor haar zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid met zich meebrengen. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand zeer moeilijk of niet in Griekenland zal kunnen werken of beroep zal kunnen doen op sociale bijstand. Ook blijkt niet dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Zij slaagt er dan ook niet in om de motivering van de beschikking te weerleggen.

In het geval verzoekende partij na terugkeer naar Griekenland medische of psychologische bijstand zou nodig hebben, toont zij niet aan dat zij daar in Griekenland geen toegang toe zal hebben. Zo is haar verblijfsvergunning nog geldig. Voorts blijkt uit niets en de verzoekende partij toont niet aan dat zij in Griekenland geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg. Uit de landeninformatie blijkt bovendien dat ze, zelfs wanneer ze niet over een AMKA zou beschikken, in het geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het (opnieuw) verkrijgen van haar AMKA, wanneer ze daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van spoedeisende hulp en medicatie op voorwaarde dat ze naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat (*“Verslag feitenonderzoek”* van september 2024, p. 49, 50-51). Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 50).

Door louter te verwijzen naar de brief van RSA van 16 januari 2026 en de brief van de Europese Commissie doet zij geen afbreuk aan hetgeen in de beschikking met betrekking tot haar individuele omstandigheden werd gesteld, met name dat zij slechts enkele maanden als begunstigde van internationale bescherming met de juiste documenten in Griekenland heeft doorgebracht, dat kan aangenomen worden dat haar een AFM werd toegekend, wat zij zelf ook bevestigt, en dat zij niet aantoonde dat zij in de onmogelijkheid was om een

AMKA te verkrijgen en te activeren en bijgevolg niet in de onmogelijkheid verkeerde om over de nodige documenten te beschikken om legaal te werken in Griekenland. Verzoekende partij verklaarde immers dat zij erin slaagde om een AMKA aan te vragen, maar dat zij deze niet ging afhalen. De loutere verwijzing naar deze informatie inzake de vereiste van een AMA doet als dusdanig evenmin afbreuk aan de vaststellingen inzake de individuele omstandigheden van verzoekende partij, waaronder haar nog tot 25 februari 2027 geldige ADET en AFM, de afwezigheid van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie en haar zelfredzaamheid. Zij weerlegt hiermee niet dat zij redelijkerwijze in staat kan worden geacht om haar rechten als statushouder in Griekenland met een ADET die geldig is tot 25 februari 2027 en een AFM die niet voor deze datum wordt gedeactiveerd, te doen gelden en de moeilijkheden waarmee zij als terugkerende statushouder gedurende een zekere periode kan worden geconfronteerd, waaronder het (opnieuw) bekomen van een AMKA en een AMA bij een eerste tewerkstelling, het hoofd te bieden zonder in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie te belanden. Bovendien verklaarde verzoekende partij dat zij legaal tewerkgesteld was in een sushizaak waardoor het bij een terugkeer niet langer haar eerste tewerkstelling zou betreffen.

5.2.2. Door verder ter terechtzitting op algemene wijze te stellen dat de bescherming in Griekenland niet effectief is en dat het feit dat verzoekende partij erkend is en haar documenten nog geldig zijn tot begin 2027 hoogstens bewijst dat zij een statuut heeft, maar niet aantoonst dat zij effectief toegang zal hebben tot huisvesting, werk en medische zorgen, slaagt verzoekende partij er niet in om de beoordeling in de beschikking op concrete wijze te weerleggen. Zij herhaalt verder uitgebreid haar reeds afgelegde verklaringen, onder meer omtrent het geweld door een werkgever waarvan zij in Griekenland slachtoffer werd en waarvan zij aangifte gedaan heeft bij de politie, die niets gedaan heeft om haar te beschermen. Door deze verklaringen echter louter te herhalen, gaat verzoekende partij voorbij aan wat hieromtrent gemotiveerd werd in de beschikking. Zo werd verzoekende partij naar aanleiding hiervan verzorgd in het ziekenhuis en toont zij ook niet aan dat zij als gevolg van dit eenmalig incident, dat zich voordeed toen zij zich nog in het opvangcentrum bevond en geen status had, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie is beland of dreigt te belanden in geval van terugkeer als statushouder met een geldige ADET en AFM. Zij maakt verder niet aannemelijk dat zij als statushouder geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de bevoegde autoriteiten in Griekenland, waar zij internationale bescherming geniet, indien zij na terugkeer opnieuw met dergelijke feiten zou worden geconfronteerd.

Verder herhaalt zij ook haar verklaringen omtrent de omstandigheden waarin zij moest werken en verblijven in Griekenland. Dit volstaat geenszins om wat hierover in de bestreden beslissing werd gesteld, te weerleggen:

“Uit haar verklaringen blijkt bovendien dat zij als statushouder huisvesting en legaal werk vond en er kan niet blijken dat zij zich als statushouder in Griekenland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie bevond. Zij verklaarde dat het niet evident was om in Griekenland werk te vinden (NPO, p. 8-11) maar zij wist via een hulporganisatie redelijk snel verschillende jobs te bemachtigen, waaronder in de olijvenpluk, in een fabriek en in de bouwsector. Door diverse omstandigheden - de afstand, moeilijke uren, de aard van het werk- slaagde verzoekende partij er niet in om een job lang vast te houden, maar in de korte periode van vier maanden dat zij zich op het Griekse vasteland bevond, had zij voor het grootste deel van de tijd wel degelijk een inkomen. Dit betroffen echter vooral jobs in het zwart omdat verzoekende partij nog niet over al haar benodigde documenten beschikte. Zo kreeg zij ook de mogelijkheid om legaal in een bakkerij te werken, maar kon zij dat op dat ogenblik nog niet doen omdat zij nog niet over de benodigde documenten beschikte (NPO, p. 10). Verzoekende partij slaagde er evenwel ook in om legaal te werken in Griekenland nadat zij alle nodige documenten in orde had gebracht. (...) In elk geval was verzoekende partij in staat na het bekomen van haar ADET en AFM om op legale wijze te werken in Griekenland. Zij verklaart immers dat zij op het einde van haar verblijf in Griekenland legaal werk gevonden heeft in een sushizaak (NPO, p. 11). Verder is verzoekende partij nooit dakloos geweest in Griekenland. Zij verbleef eerst in een opvangcentrum, daarna woonde zij in een huurhuis voor vluchtelingen in Thessaloniki (waarbij zij deels werkte voor de huisbaas) en in de laatste periode van haar verblijf huurde zij een appartement met nog enkele andere Palestijnen (NPO, p. 8-11). Uit al het voorgaande kan dan ook niet afgeleid worden dat verzoekende partij in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming geen toegang had tot de arbeids- en huisvestingsmarkt.”

Er kan niet blijken dat verzoekende partij zich in een situatie van verregaande materiële deprivatie bevond of zou bevinden bij een terugkeer naar Griekenland. Zij toont dit ook op geen enkele wijze concreet aan.

5.3. Waar verzoekende partij ter terechtzitting verklaart dat zij hier in België in een kaasfabriek werkt en een waarborg heeft moeten betalen om een huis te huren, maar dit huis moet verlaten en haar waarborg niet terugkrijgt en om die reden om een beslissing van de Raad wacht, werd ze er reeds in de beschikking op gewezen dat ze niet aantoonst niet meer over een beschermingsstatus te beschikken in Griekenland, waardoor haar verzoek om internationale bescherming ten aanzien van Griekenland dient te worden beoordeeld. Haar verwijzing naar haar problemen inzake het huis dat zij huurde in België en de implicaties van het arrest van de Raad is dan ook niet dienstig.

Tenslotte stelt verzoekende partij ter terechtzitting verantwoordelijk te zijn voor haar gezin in Gaza en ook voor het gezin van haar broer die overleden is in de oorlog in Gaza en vanuit Griekenland niet voor hen te kunnen zorgen. Hoewel uiteraard de bezorgheden van verzoekende partij met betrekking tot de situatie van haar familieleden in Gaza en de wens van verzoekende partij om hen te ondersteunen begrijpelijk zijn, maakt verzoekende partij met dergelijk betoog, gelet op wat hierboven werd vastgesteld met betrekking tot de geldigheid van haar ADET en AFM, haar gebrek aan bijzondere kwetsbaarheid en haar zelfredzaamheid, niet concreet aannemelijk dat zij hierdoor in geval van terugkeer naar Griekenland, zelf in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt te belanden.

5.4. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoekende partij in de weg staan. Haar beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

6. Gelet op het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET